

"זינוק לעולם ההיי-טק" – כתבה מאת אוהד יפרח (ידיעות בית הגלגלים- אוגוסט 2001) (אוסף פרטי)

זינוק לעולם ההיי-טק

מאז ילדותו שאף אוהד יפרח להיות איש מחשבים. הוא סיים בהצטיינות את לימודי התכנות ואחרי תקופת חיפוש ממושכת הצליח להתגבר על הדעות הקדומות של המעסיקים ולהשתלב בחברת מחשבים. מאז הוא הספיק להחליף מקום עבודה ואפילו לזכות בקידום. סיפור אמיתי על שאיפות גדולות.

מאת: אוהד יפרח

כמה רחוק יכול להגיע אדם שאינו יכול ללכת? חלום הילדות שלי היה להיות איש מחשבים, מאז שאני זוכר את עצמי תמיד דמיינתי איך אני לובש חליפה ועניבה ויוצא לעבודה. היום, אחרי שאני עובד בתור בודק תוכנה כבר יותר משנתיים, נאלצתי לוותר על חלום החליפה והעניבה, זה פשוט לא נוח כשאתה יושב בכיסא גלגלים.

אתם חושבים שקל היה לי למצוא עבודה? לא ממש. אני מניח שהרבה אנשים נתקלים בקושי הזה, אבל אדם עם נכות צריך, בנוסף לכל הצרות, לשכנע את המראיין שמישהו בכיסא גלגלים, עם ליקוי קל בדיבור, בכל זאת מסוגל לחשוב. כשסיימתי את לימודי התכנות מייד לאחר התיכון (עם הציון השלישי בטיבו בכיתה), לא שיערתי עד כמה המכשולים בדרך לעבודה יהיו גדולים. הגעתי לראיון העבודה שלי בתחושה שהנה אני מוצא תעסוקה ומתחיל את החיים הגדולים. אבל המראיין אפילו לא היה מסוגל להסתכל לי בעיניים, דבר שמאוד הרגיו אותי. את תוצאות הראיון אין צורך לספר, הן הרי היו ידועות מראש.

אבל אני אוהב אתגרים, כל חיי מורכבים מאתגרים. לראיון העבודה השני הגעתי עם מוטיבציה גבוהה עוד יותר, כמו שור שנפנפו בפניו סדין אדום. אבל תגובת המראיין הייתה דומה להפליא לזו של המראיין הקודם. כך התגלגלתי מראיון לראיון במשך שנתיים תמימות.

זו לא הייתה תקופה קלה; להיות כל היום בבית, לנסות להתפרנס מקצבת הנכות המזערית של הביטוח הלאומי (ואם זה לא היה עיתון הייתי אומר בדיוק מה אפשר לעשות עם הכסף שלהם). הפעילות הספורטיבית עזרה לי מאוד להתמודד עם חוסר המעש והתסכול. שיחקתי המון טניס (טניס שדה, לא טניס שולחן) והגעתי להישגים לא מעטים, כפי שמוכיח מדף הגביעים שתלוי מעל מיטתי, אבל זה לא תחליף לעבודה.

נקודת המפנה התחילה ב"בית הגלגלים" (אגודת ש"י). מקום מדהים עם אנשים מדהימים, שבו מבלים חניכים נכים סופי שבוע ומשתתפים בחוגים (אמנות, מוזיקה, בישול, שייט, עיתונאות ועוד). בכל קיץ, אחרי שנה של פעילות ענפה, יוצאים החניכים והמדריכים לשבוע של כיף וטיולים ברחבי הארץ.

נספח 6, עמ' 1: "זינוק לעולם ההיי-טק" – כתבה מאת אוהד יפרח (ידיעות בית הגלגלים – אוגוסט/2001). (אוסף פרטי)

המדריכים ב"בית הגלגלים" מגיעים מכל השכבות – דתיים וחילונים, בני עיר וקיבוצניקים, סטודנטים ואנשי מקצוע בראשית דרכם. כל העבודה נעשית בהתנדבות, השקעה כמעט בלתי נתפשת. הפעילות ממומנת רובה ככולה מתרומות. המדריכים מכינים לחניכים אוכל, מאכילים את אלה שאינם מסוגלים להזיז אצבע, וכן, גם מנגבים את התחת כשצריך.

"בית בגלגלים" הוא בעצם מרכז חייהם של רבים מהחניכים (סך הכל יש 250 חניכים ומספר דומה של מדריכים מתנדבים, שפועלים בארבעה סניפים: הרצליה, ירושלים, בוסתן הגליל בצפון וקיבוץ צאלים בדרום). החניכים ממש סופרים את השבועות שבין שבת לשבת.

מה כל כך מיוחד ב"בית הגלגלים"? עבורי זה היה המקום היחיד שבו לא הרגשתי נכה. אני יודע שכך מרגישים רבים מחברי, כשאני יוצא לרחוב החברה הישראלית גורמת לי להרגיש שאני שונה, מפגר, אדם שזקוק לרחמים. תחושה זו רק חיזקה את הרצון שלי להוכיח לכל העולם שאני בדיוק כמו כל אדם רגיל, רק שאני יושב בכיסא גלגלים.

בעצם, אני מרחם על אותם אנשים שחושבים שציבור הנכים מורכב מאנשים מסכנים שראויים לרחמים. אני דווקא מודה לאל שעשה אותי נכה. זה נשמע מוזר? פשוט האל עשה אותי חזק נפשית שמסוגל להתמודד עם מצבים נפשיים קשים, אתגרים עצומים ולבטים אדירים, כנראה שרק נכים אחרים יכולים באמת להבין על מה אני מדבר.

בחזרה לענייננו – מציאת תעסוקה בתחום המחשבים. עו"ד אביעזר גרואר, יו"ר אגודת ש"י, שהיה בעבר מדריך ב"בית הגלגלים", הצטרף לפני כשלוש שנים לקבוצה שלי באחת השבתות שבילינו יחד בהרצליה. הוא שוחח עם כל אחד מאיתנו ושאל מה אנחנו עושים בחיים. בדיעבד, זו כנראה הייתה השבת ששינתה את חיי.

סיפרתי לו שאני מחפש עבודה, אבל האפשרות נשללת ממני בגלל הנכות. זה כנראה הקפיץ לו איזה טריגר, הוא הבטיח לבדוק מה הוא יכול לעשות. גם מבחינת אביעזר שבת זו הייתה פריצת דרך, כפי שיתברר בהמשך.

בוקר אחד קיבלתי טלפון מאביעזר, שבישר לי כי חברת Nice הזמינה אותי לראיון עבודה. כמו תמיד, הגעתי לראיון נחוש, כבר בהתחלה הרגשתי שמדובר בסוג אחר של אנשים. הראיון היה קשה, אבל הרגשתי נינוח למדי בזכות האווירה הנעימה שהשרו המראיינים – זווה עודד ושי קורן.

התקבלתי לעבודה!!! אביעזר היה מאושר מהבשורה, אני כמעט הרגשתי שאני יכול ללכת מרוב שמחה. הוחתמתי לתקופת ניסיון של שלושה חודשים, לאחר חודש החתימו אותי על חוזה לשנה. רכשתי בעבודה המון ניסיון ולא פחות חשוב – הרבה חברים חדשים.

ההצלחה בקליטתי בעבודה הולידה ב"בית הגלגלים" פרויקט חדש, ביוזמתו של אביעזר: תוכנית השמה והכשרה תעסוקתית ניסיונית, המיועדת לכל החניכים שעברו את גיל 18. לאחר כמה חודשים פנו מ-Nice לאביעזר וביקשו ממנו "נכה נוסף". בחברה כבר התרגלו למילה "נכה", שהפכה במהרה לבדיחה צינית. מי שיכול לצחוק על המגבלה שלו, כנראה השלים איתה ויכול להמשיך בחייו.

בניגוד להרבה מקומות אחרים בארץ, ב־Nice יש את כל התנאים לבחור נכה שמרוק לכיסא גלגלים: שירותים מותאמים, מעברים מספיק רחבים, עמדות עבודה נוחות והכי חשוב – אנשים פתוחים שמסוגלים להבין כי יש אנשים עם נכויות שיש להם יכולות לא פחותות מאלה של כל אחד אחר. בחברה התקינה מנוע מיוחד שפותח את הדלת, לטיולי החברה ארגנו רכב מיוחד ושכרו חדרים מתאימים במלונות.

עברו עליי שנתיים נפלאות, אבל אחרי קידום שלא התממש ולאחר התלבטויות מרובות, כולל התייעצות עם אביעזר, שחזק אותי בדרכי, החלטתי להחליף מקום עבודה. הסיכון היה ברור, שכן אין הרבה חברות שיכולות להתחרות ברמה הטכנולוגית של Nice, וודאי שלא ביחס האנושי. היום אני מועסק בחברת Demantra, שגם היא השתבחה באנשים פתוחים שמוכנים לבוא לקראתי בתחומים שונים.

בינתיים הצלחתי להגשים אתגר נוסף, שקשור דווקא ל"בית הגלגלים", המקום בו החלה הקריירה שלי; התמנתי למדריך באחת הקבוצות, בכך הגשמי חלום ילדות נוסף. בהתחלה שאלתי את עצמי איך אני, כבחור נכה, יכול לעזור למישהו אחר שנמצא במצבי, אז הבנתי שאני יכול להיות דוגמא לאחרים איך לחשוב חיובי ולהיות עצמאי לחלוטין.

אני יודע שעוד אתגרים רבים צפויים לי בחיי, אני בטוח שגם בהם אעמוד. יש לי עוד הרבה חלומות, אין לי ספק שאני אגשים אותם. זה רק עניין של זמן.